

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej M. T. Spółki Akcyjnej w R.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 27 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 maja 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 10 maja 2013 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 28 czerwca 2012 r. Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 7 Konstytucji RP przez przyjęcie, że prawomocne uchylenie decyzji Prezesa Urzędu z 30 września 2008 r., zwanej decyzją MTR 2008 nastąpiło ze skutkiem *ex tunc* oraz naruszenie art. 206 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w

związku z art. 16 § 1 k.p.a. przez uznanie, że decyzja MTR 2008 nie była decyzją ostateczną.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 479(64) § 2 k.p.c. uzasadnione jest przyjęcie, iż prawomocne uchylene decyzji Prezesa Urzędu określającej wysokość opłat za dostęp telekomunikacyjny ma skutek *ex tunc*, czy też skutek *ex nunc*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania. Sformułowane w niej zagadnienie prawne, oparte na art. 479(64) § 2 k.p.c., nie jest zagadnieniem prawnym sprawy, ponieważ nie pozostaje w żadnym związku z podstawami skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 24 września 2013 r., III SK 1/13 i powołane tam orzecznictwo). Na podstawy te składają się art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 7 Konstytucji RP, a także art. 206 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 16 § 1 k.p.a. Podstawy skargi nie obejmują natomiast art. 479(64) § 2 k.p.c.

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy stwierdza, że sformułowana przez Prezesa Urzędu teza, zgodnie z którą wydana w niniejszej sprawie decyzja, określana mianem decyzji MTR 2008, miała ostateczny charakter, w sytuacji gdy została (skutecznie) zaskarżona do Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jest oczywiście błędna. Decyzja MTR 2008, pomimo jej zaskarżenia odwołaniem, wiązała jej adresata za sprawą rygoru natychmiastowej wykonalności. Nie ulega wątpliwości, że decyzja ostateczna, to taka decyzja, która nie została zaskarżona w przewidzianym w prawie terminie.

Dodatkowo należy wziąć pod uwagę, że powołane w podstawach skargi przepisy art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 7 Konstytucji RP, z uwagi na ich treść, nie mogły zostać naruszone przez Sąd Apelacyjny w sposób opisany w zarzutach skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu.

Stwierdzając zatem, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.